גיד הנשה: מוקדשין פסומה • טולהו מפי פסומה אלא דגריך שיהא אחד לגורך ואגביה תני טולהו:

ואתי איסור מוקדשין ומיל על איסור גיד • ואע"ג דתנן (לקמן דף ק:) ואינו טהא בממאה דאין איסור גיד חייל על איסור מומאה איסור מוקדשין דחמיר דאיתי בהו כרת אם אכלו במומאה כדפרש"י לקמן (דף ל:) חייל מפי האיסור גיד:

אלא קסבר אין בגידים בטעון מעם • ולא היה יכול להקשות והתנן (לקמן דף ק:) אינו טהג בממאה דמשמע אין גיד הנשה טהג בממאה דאין איסור גיד חל על איסור מומאה אלמא דיש בגידין בע"ש דהה מלי למימר דטעמא כדאמר רבי שמעון בגמרא (שם דף קא.) מי שגיבו אסור וכשרו מותר ומה שמקשה רבי יהודה והלא אף לבני יעקב נאסר שפיר פריך דכיון דלבני יעקב נאסר אף בממאה לא מסתבר למימר דאחרי כן כשנאסרו בטומאה פקע ממנו איסור גיד הנשה א"כ אפילו היה יכול לדקדק מהם דיש בגידין בטעון מעם ניחא ליה למיפרך מידך שנתבטל בה גיד הנשה שנטיה קודם:

איסור גיד איכא איסור מוקדשין ליכא • והכי פירושו איסור גיד הנשה לבדו טהג במוקדשין ולא איסור אחר וא"ת ולימא דקסבר יש בגידין בטעון מעם ואפילו הכי לא אתי איסור מוקדשין ומיל אאיסור גיד דליתא ליה איסור חל על איסור אף באיסור אחר ואיסור כולל וכי תימא מהום דמתיר ואיסור כולל אינו מתיר דטהג בשליל וכסוף פירקין (דף קא.) מחייב רבי מאיר שפיס באוכל גיד הנשה של נבלה אלמא אית ליה איסור חל על איסור דהשתא נמי דקאמר אין בגידין בטעון מעם לא אתיא כרבי מאיר דהא רבי מאיר סבר יש בגידין בטעון מעם מדמחייב באוכל גיד מהום נבלה וא"ל דאין נראה לו שמחמוק הך סתמא דמתניתין אסתמא דבריתא פרק אמרו לו (דף יג:) דיש אוכל אכילה אחת וחייב עליה ד' חטאות ואחם אחד דסברה דאיסור חל על איסור באיסור כולל אי נמי לא בעי לשנויי הכי מהום דאכתי תקשה ליה דא"כ אין מוקדשין טהג גיד ומבעי ליה והשתא דקאמר דקסבר אין בגידין בטעון מעם הוה מצי למיפרך אין מוקדשין טהג גיד מבעי ליה אלא דעדיפא מיניה פריך: **אם** יש בה בטעון מעם אסורה • פירוש דאלמא אסורה מהום שמע של גיד אבל בגידין אין בהן בטעון מעם ולפירוש הר' (ה) מאיר "אתי שפיר דפירש דאין להחמיר ולאסור בשומן שבגיד כיון שהגיד עצמו היה אוסר וא"ת מפרש דלשמעו של גיד לא הוה קרי גיד סתמא וקשה לפירושו דלקמן (דף לא.) נבי הניא דבגידין שכרו לשנה עשר מוקי לה רב אחי בשומן של גיד: **בולדות** קדשים עסקינן • דבהדי הדדי קאתו וא"ת והיכי אתו בהדי הדדי הא איסור חל עד שיהא בן ט' חדשים כדאמר לקמן בפרקין (דף מ:*) א"ר אושעיא מחלוקת בבן ט' מי והלך רבי מאיר לשיטתו דו' וא"ל דהא דתני ר"מ בגיד בשליל בן ח' הייט לאחר שנשחטה האם דיעבד בשחיטת האם אבל כל זמן שלא נשחטה האם איכא גיד בשליל ומיהו קשה דבפרק בהמה המקשה (לעיל דף עה:) איפלגו רבי יוחנן וריש לקיש בחולש חלב מבן ט' אי אבל מבן ח' אי משמע דלכולי עלמא אין בו איסור חלב וה"ל אין (ג) איסור גיד כי היכי דליכא איסור חלב וא"כ איסור מוקדשין קדיש ויש לומר דקאיר איסור חלב אין בו משום דכתיב (ויקרא ז) כל חלב שור וכשב ובן ח' לא מיקרי שור וכשב אבל איסור גיד יש בו אי נמי ניחא ליה למיפרך ממתניתין דמזיר דמשמע בהדיא דלאו בהדי הדדי אתו וא"ת ואמאי לא פריך ממתניתין דאיסור מומאה קדיש וא"ל דהמ"ל דטעמא משום דבשרו אסור דקאמר רבי שמעון כדפי' לעיל: **והא** מדקתני סיפא דטהג בשליל מכלל דרישא כו' • תימה מאי פריך הא סיפא בשליל שנשחטה נשחטה ולעולם דמאי קא משני דבר זה מחלוקת רבי יהודה ורבנן ולא אף רבי יהודה מודה דאסור כי לא נשחטה האם דדוקא בנשחטה פליגי דהא רבי יוחנן אית ליה בפרק בהמה המקשה (נס זה שם) דחלש חלב מבן ט' מי דאלבו כחלב בהמה אע"פ שאם נשחטה האם הכל מותר אפילו חלבו וגידו מכל בבהמה אחלו: **ואבר** רבי יוחנן לא נצרכה אלא לנפל כו' • תימה דבמזיר פרק כהן גדול (דף נ.) גרסינן בכל הספרים כדא"ר יוחנן כו' משמע דרבי יוחנן לא אמר אהיא דמזיר ונראה דהכא נמי גרסינן כדא"ר יוחנן ודר' יוחנן אפשר דאיתמר תמתניתין דאחלוה (פ"ב מ"ח) דתנן אלו מטמאים באהל המת כו' ורבינו שמואל מייסב גירסת הספרים דהתם גרסינן כדאמר והכא גרסינן ואמר דהתם על פירכא דעל כזית מגלח על טולו לא כל שכן אמר רב *יוסף לא נצרכה אלא למת שאין עליו אפילו כזית בשר והדר פריך ואכתי על אבר ממש מגלח על טולו לא כל שכן ומשני כדאמר ר' יוחנן לא נצרכה פירוש כדאמר רבי יוחנן על פירכא קמייתא דעל כזית כו' דכיון שלא נתקשרו איברין מדיין מסתמא אין עליו כזית הכא נמי כו' והכא דלא מייתי אלא פירכא קמייתא קאמר וא"ר יוחנן משום דאפירכא קמייתא איתמר מילתיה דרבי יוחנן:

אלמא

שיעורא בעינן ועבודת כוכבים כתותי מכתת שיעורא, הבא כל מה דמכתת מעלי לכסוי:

הדרן עלך כסוי הדם

גיד הנשה נוהג בארץ ובחוצה לארץ בפני הבית ושלא בפני הבית בחולין *ובמוקדשין *ונוהג בבהמה ובחיה ביד של ימין וביד של שמאל ואינו נוהג בעוף מפני שאין לו כף *ונוהג בשליל ר' יהודה אומר אינו נוהג בשליל *וחלבו מותר ואין הטבחין נאמנין על גיד הנשה דברי רבי מאיר וחכמים אומרים *נאמנין עליו ועל החלב: **גמ'** מוקדשין *פשטא, משום דאקדושה פקע ליה איסור גיד מיניה, וכי תימא ל) יש בגידין בנותן טעם ואתי איסור מוקדשין וחייל אאיסור גיד, האי מוקדשין נוהג בגיד מיבעי ליה? אלא קסבר *אין בגידין בנותן טעם ובמוקדשין איסור גיד איכא איסור מוקדשין ליכא, וסבר תנא דידן אין בגידין בנותן טעם *והתנן ירך שנתבשל בה גיד הנשה אם יש בה בנותן טעם הרי זו אסורה אלא הכא *בולדות קדשים עסקינן וקסבר נוהג בשליל וקסבר *ולדות קדשים במעי אמן הן קדושים דאיסור גיד ואיסור מוקדשין בהדי הדדי קאתי, ומי מצית מוקמת לה בשליל, והא מדקתני סיפא "נוהג בשליל" מכלל דרישא לאו בשליל עסקינן? הכי קאמר דבר זה מחלוקת דרבי יהודה ורבנן, ומי מצית אמרת דתרוייהו בהדי הדדי קאתו *והתנן על אלו טומאות הנזיר מגלח יעל המת ועל כזית מן המת וקשיא לן על כזית מן המת מגלח, על כולו לא כל שכן, ואמר רבי יוחנן לא נצרכה אלא לנפל שלא נקשרו אבריו בגידין אלמא

שיעורא בעינן • בשופר כדי שיתחזו בידו וירחה לכתן ולכתן כדאמרינן בריש הסמה (דף כז:) טלב מפרש במסכת סוכה (דף לב:) שיעור הדס וערבה שלשה טפחים ונולב ארבעה ועבודת כוכבים כיון דלשרפה קיימא כל העומד ליקרף כקרוף דמי הלכך ל) שיעורא הוא דכתותי מכתת אבל הכא כמה דשריף ומיכתת מעלי לכסוי ומקום הגלה ליכא דמצוה לאו לייהטא ניהט:

הדרן עלך כסוי הדם

גיד הנשה: ובמוקדשין • לקמן (דף ל:) פליגי בה איכא למאן דאמר אפילו בעולה ואיכא למ"ד בקדשים הגאבלין: שאין לו כף • בגמרא מפרש אין ליה ולא עגיל: כף • פוליפ"א הנכרכת סביבות עצם הקולית העליונה סביב סביב בעיגול אבל עוף אינו כן שהבשר שעל הקולית ברוחב הוא ואינו דומה לכף ג): כף • שעל גב הירך: וטהג בשליל • בן תשעה חי הגמלא בבהמה: וחלבו • של שליל מותר: ואין הטבחים נאמנים • לומר נטלטהו מפני שמורה הוא להם לאכול אחריו: **גמ'** איסור גיד • ז) טהג בבהמה מטעה שטלר: יש בגידין בנותן טעם • בבשר ואשמעינן הא מי תנא דהאוכל גיד הנשה של מוקדשין לוקה שתים אחת משום גיד שאפילו עץ הוא התורה חייבה עליו ואחת משום מוקדשין שיש בו טעם והכא מן המוקדשין ושמעינן מינה תרתי תנא דיש בגידין בנותן טעם ותנא דאיסור חל על איסור ולאפוקי ממאן דאמר בהאי פירקא (לקמן מח:) אין בגידין בנותן טעם: א"כ הכי איבעי ליה למתני מוקדשין טהגות בגיד: אלא • אשמעינן הא מי תנא דאין בגידין בנותן טעם והכי קאמר איסור גיד הנשה לבדו טהג במוקדשין אבל איסור מוקדשין אין בו: אם יש בו בנותן טעם • שיעורו חכמים בשעה כל נותן טעם סתם: בולדות קדשים • בהמת שלמים שילדה ואשמעינן תנא דמתניתין דלא תימא איסור מוקדשין קדיש וגיד אינו טהג בשליל וכי מטי לידה לא אתי גיד חייל עליה דאין איסור חל על איסור אלא תרוייהו חיילי דקסבר בולדות קדשים משעת ילידתן במעי אמן הן קדושים וגיד הנשה טהג בשליל ואשמעינן דבילידה הטובר אלו שניהם: מכלל דרישא לאו בשליל עסקינן • דאי מרישא שמעינן דטהג בשליל סיפא למה ליה למתניה: ה"ק כו' • כלומר רישא ודאי אשמעינן דטהג בשליל דאי אין טהג בשליל, קדיש ליה איסור מוקדשין ותו לא אתי איסור גיד וחייל עליה והדר תנא פלוגתא לאשמעינן דדבר זה שהשמיעו תחלה טהג בשליל ולא דברי הכל היא אלא מחלוקת רבי יהודה ורבנן: המזיר מגלח • אלא נטמא לאחר שמנה מקצת מזירותו סותר כל מה שמנה ומגלח ותוזר ומתחיל ומונה כדכתיב (במדבר ו) והימים הראשונים יפלו: על המת כו' • אבל לא על אבר מומאות פגום גבלה ומרן, דמת כתיב בפרשה (שם) וכי יומות מת עליו: לנפל • שכולו קיים ועדיין לא נתקשרו איבריו בגידין שהרי כל איבריו טרים ועדיין אין עליו כזית בשר:

אלמא

(ל) תוס' ד"ה אם יש בו וכו' ולפי"הרב ר"י מר"מ פתי שפיר: (כ) ד"ה טולחת וכו' וכ"ל אין בו איסור:

[לקמן לא. ד"ה שלמי]

[וכן לעיל עה:]

[לקמן לא. ד"ה אם יש בו]

[לקמן לא. ד"ה אם יש בו]

[לקמן לא. ד"ה אם יש בו